

derstillæg, som nu komme Embedsmændene tilgode. Der er ganske vist enkelte af disse Erstatningsbølg, der løbe ikke lidet op. Det højeste er til en Embedsmand i 3die Klasse, som har faaet 1,092 Kr. udbetalt paa denne Maade i Erstatning. Det er jo et meget betydeligt Beløb, baade absolut betragtet og i Forhold til Alderstillægene, som de kunne gives, men det forholder sig tilfældigvis saa, at denne Embedsmands Tjenestetid i hans Klasse kun er to Aar, saaledes at man altsaa turde antage, at han efter de nugældende Regler om Tilbeting af Alderstillæg i alt Fald vilde komme til at vente meget længe, førend der tilfaldt ham noget Alderstillæg, og det kunde maaske endogsaa være lidet sandsynligt, at han vilde naae op til Klassens Alderstillæg, medens han sad i dette Embede. Det er den betydeligste af de Summer, som der er udbetalt i Erstatning for Afsvan af Mønstringsgebyrer. Jeg tør ikke indestaa for, at der ikke skulde være en enkelt eller enkelte af dem, som nu oppebære større Beløb, som ere saa gamle i Tjenesten i Klassen, at de kunde have snar Udsigt til at opnaa et af de nugældende Alderstillæg, det tør jeg ikke indestaa for, men det vil i alt Fald være ganske undtagelsesvis. Det Embede, jeg sigtede til før, eller hvis Erstatningssum jeg før angav, var Marstal. Et andet, som jeg har set fremhævet eller nævnt, er Esbjerg. Det er ogsaa et 3die Klasse Embede, hvor Erstatning har udgjort 517 Kr. 83 N.; men den Vedkommende har kun 5 Aars Tjenestetid i Klassen og for ham gjælder altsaa det Samme, som gjælder om den Embedsmand, jeg før nævnte, at han vil have en meget fjern Udsigt til at opnaa Alderstillæg efter den nugældende Lov. Iøvrigt skal jeg dog bemærke med Hensyn til disse Erstatninger for Afsvan af Gebyrer, at i Loven af 12te Mai 1871 ere Udtrykkene ganske vist kun saadanne, at det maa antages, at Erstatningen bliver ved Embedet, idet der staar i § 11, at, forsaavidt disse Mønstringsbestyrere lide Tab, gives der herfor Erstatning. I Loven af 26de Februar 1872 om Mønstring af Skibsmandskab lyder den tilsvarende Bestemmelse i § 15 saaledes, at der, indtil anderledes bestemmes ved Lov, paa Betaling efter de hidtidige Regler, og i Tilfælde af Embedsledighed forholdes paa samme Maade, indtil anderledes bestemmes, for de Mønstringsbestyrere, der tillige ere Soldembedsmænd, ved Kontorholds- eller Lønningslov og for de andre Mønstringsbestyrere ved Finantsloven. Der er altsaa udtrykkelig peget hen paa Forandring eller taget et — det forekommer mig isøvrigt overflødig — Forbehold om at kunne gjøre Forandring ved kommende Love, og jeg antager, at Forbeholdet nærmest maa forstaaes saaledes, at Beløbet kunde berøves vedkommende Embedsmand uden Erstatning, altsaa uden at det engang gik over til at blive personligt Tillæg.

Som sagt, mit Ønske falder med Hensyn til Bevarelsen for Mønstringsbestyrerne af denne Erstatning, indtil de maatte forlade Embedet, ganske sammen med den ærede Landsthingsmands, men min Forventning om at føre det igjennem falder ikke sammen med hans.

Krieger: Jeg vil ikke indlade mig paa de vanskelige Spørgsmaal, som maaske i enkelte Tilfælde kunne møde, naar man skal afgjøre, hvorvidt den Lønningsindtægt, som er tillagt en Embedsmand efter en ældre Lov, er større eller mindre end den Indtægt, som tillægges ham ved en senere Lov. Der kan maaske møde eiendommelige vanskelige Spørgsmaal, som i alt Fald neppe egne sig til at afgjøres ved nogen almindelig Lovregel. Men den Hovedregel tror jeg at turde forudsætte som staaende fast, der findes i Loven af 26de Marts 1870 om Embeds- og Bestillingsmændenes Lønningsforhold, at „hvad der ifølge tidligere Lønningsbestemmelser er tillagt Nogen mere i Indtægt, end der ved en ny Lønningslov tillægges det af ham beklæbte Embede eller Bestilling, beholder han som personligt Tillæg, dog at dette kun forsaavidt og paa samme Maade skal komme i Betragtning ved Pensionsberegning, som de Indtægter, hvorfor det er Erstatning, efter de hidtil gjældende Regler ere komne i Betragtning“. Loven af 26de Marts 1870 indeholder jo de almindelige Bestemmelser om Embeds- og Bestillingsmændenes Lønningsforhold. De Regler, som der findes, ere ikke nyttede til den Revision, som fandt Sted i 1870; derfor er der udtrykkelig sagt ikke ved „denne“ ny Lønningslov, men ved „en“ ny Lønningslov. Jeg tør tro, at der ikke i Administrationen er nogenfomhelst Tvivl om, at den almindelige Regel i § 10 maa staa som Hovedregel ved Bestemmelsen af saadanne Sammenstøb mellem en nu bestaaende Lønningslov og en senere.

Finantsministeren: Jeg er fuldstændig enig med den ærede Landsthingsmand deri, og jeg tror ogsaa, at jeg udtalte det før, at det, jeg havde ønsket at skaffe de Vedkommende, var en Undtagelse fra denne Bestemmelse, en Undtagelse i Favør af dem. Da det altsaa ikke er lykkedes mig at sætte dette igjennem nu efter det foreliggende Lovforslag, maatte de nøies med at gaa ind under Bestemmelsen i Loven af 26de Marts 1870 § 10.

Krieger: Jeg hørte meget nøie efter den høitærede Finantsministers Utringer og skal ganske vist bekræfte, at der ikke var Noget deri, som var i Strid med denne sidste Udtalelse; men det er ganske naturligt, da Ordene falder under en anden Forudsætning, nemlig med Hensyn til en ny Lov, at jeg ikke var ganske sikker paa, at dette Forhold